

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

След обявената почивка съдебното заседание продължи в същия съдебен състав, процесни страни и съдебен секретар в 16:30 часа

СЪДЪТ след проведеното тайно съвещание и като изслуша участниците в разпоредителното заседание по въпросите, които седят на обсъждане по реда на чл. 248 от НПК, намира следното:

Както е отбелязано в предходно разпоредително заседание делото е функционално и местно подсъдно на СНС.

По т.2 счита, че не са налице основания за прекратяване или спиране на наказателното производство.

По отношение на т.3:

В предходното разпоредително заседание от 28.05. 2020 г. съдът на осн. чл. 248 ал.1 т.2 вр. чл.26 от НПК спря наказателното производство спрямо подс.В.К.А., по т.3 констатира наличие на допуснати съществени процесуални нарушения, но в протокола липсва диспозитив досежно това произнасяне и по т.6 измени МН на подс. В.К.А. и М.Л.А. от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“ , за първия с прилагане на електронно наблюдение – гривна, без незабавно освобождаване, а за подс. А. постанови незабавно освобождаване, освен ако не се задържа на друго основание.

По частен протест внесен от СП, състав на АСНС с определение №385 от 02.06.2020 г. в закрито заседание по ВНЧД №265/20г. върна НОХД№4704/2019 г. на СНС, за изпълнение на процедурата по чл.342 ал.2 НПК и прекрати производството по образуваното въззивно дело.

Изложените доводи за това са, че в НПК и Правилника за администрацията на съдилищата, приет с решение на Пленум на ВСС по протокол №25 от 03.08.2017 г., обн. в ДВ бр.68 от 22.08.2017 г. не е предвидена възможност за образуване на самостоятелно производство пред въззивната инстанция по чл.343 от НПК. Съдебното произнасяне на въззивната инстанция по искане за спиране на изпълнението на първоинстанционното определение предполага редовно образувано въззивно производство, в каквато насока са и препоръките на ВКС, дадени в Доклад за резултатите от извършената в периода 29.11.2018 г. – 05.12.2018 г. проверка на дейността на Апелативния специализиран наказателен съд по въззивни наказателни дела, образувани по жалби и протести срещу определения на СНС, постановени по реда на чл.270 ал.1 от НПК по друго нохдело.

След размяна на книгата и изпълнена процедура по чл.342 ал.2 от НПК с Определение №485 от две дати – цифрово 14.07.20 г. и словестно тринадесети юли две хиляди и двадесета година същият състав на АСНС отмени изцяло протоколно определение от 28.05.2020 г. произнесено в разпоредително заседание по нохд №4704/2019 г. по описа на СНС, 23 състав. Със същото определение е постановил СНС да осигури незабавно произнасяне по направените искания относно мерките за неотклонение на В.К.А. и М.Л.А./каквито липсват по чл.270 от НПК/. В общ прочит въззива е заключил, че „съдебната воля на СНС е противоречива, хаотична и абсолютно неразбираема – уж се констатирали нередовности, на които е придадено значение на

съществени и неотстраними пороци, налагащи прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора, но надлежен акт за такова прекратяване и връщане липсва“. Тук е мястото да се каже, че ако по принцип се констатира „неотстраними“ пороци, какъвто израз е употребил АСНС, то тогава не следва делото да се връща т.к. когато порока изначало е неотстраним и връщане на делото не е в състояние да го санира.

В продължение на горните съждения АСНС е отразил в мотивната част на съдебният си акт, че „... същевременно се констатира предпоставка за спиране, което принципно е несъвместимо с връщането, без да е понятно защо след като предпоставката е изведена за определени вменени деяния, се спира наказателното производство за даден подсъдим и за други престъпления, за които е предаден на съд; и най-сетне пристъпва се към изменение на мерките за неотклонение на двама от подсъдимите без ясни и недвусмислени съображения...“

Законодателят в чл.25 от НПК лимитативно е изброил случаите при които наказателното производство се спира. В отделна обособена норма на чл.26 НПК е посочено и друго основание за спиране. Никъде в тях законодателят не предвидил възможност за „частично спиране“ САМО по някои от обвиненията срещу един подсъдим, а за останалите обвинения /при форма на съучастие, какъвто е конкретния случай/ делото да продължава. Според този съд е допустимо едновременно и спиране и връщане по отношение на различни подсъдими. По отношение на конкретното спиране по т.2 в предходното разпоредително заседание, самото обвинение в лицето на прокурорите по делото заявиха ясно изразено желание за спиране, видно от инкорпорираното волеизявление в протокола от 28.05.20 г, което съдът уважи. Там не се сочи спиране само за данъчните престъпления, /но дори и да беше отправено такова искане/ според този съд, то е неправилно. От друга страна въпреки направеното недвусмислено волеизявление от представителите на СП в откритото заседание, в последвалия протест те атакуват собственото си искане, като най-малкото евентуално протеста в тази му част липсва правен интерес и би бил недопустим.

Не без внимание следва да остане и трикратно отбелязаното в определение №485 на АСНС, „...„че от СНС не е била осигурена възможност за предвидения по закон въззивен контрол по особеното искане на СП – стр.14“; „...С освобождаването на М.А. от следствения арест, допуснатото предварително изпълнение на невлязлото в сила определение на СНС е станало факт на 28.05.2020г. и е породило целените правни последици, поради което от този момент на практика липсва предмет на отправеното от СП особено искане. Характерът на последното е налагал своевременното му разглеждане, което обаче, е било осуетено – стр.15“, и „...в нарушение на изискването за осигуряване на контрол върху допуснатото предварително изпълнение на изменението на мярката на един от тях, се пристъпва към такова – стр.16 от посоченото определение на въззива. С оглед часът на приключване на съдебното заседание на 28.05.20г. след обяд, обема на протокола – 33 страници в т.ч. и Определението на СНС и „фактическото“ му изготвяне от секретаря е сторено на 29.05.20г., който незабавно след оформянето съгласно предвиденото в закона в същия ден 29.05. е изпратен ведно с постъпилия на 28.05. протест от СП. В последния са изложени както възражения по същество на съдебния акт на СНС, така и съдържание за особеното искане срещу незабавното освобождаване, като изрично е посочено в протеста от самата СП да бъде изпратен след изготвяне на протокола, което е и сторено. В този аспект в двете определения на АСНС се излагат две взаимно изключващи се констатации, от една страна в Определение №385 от

02.06.20 г. се казва, че „не е предвидена възможност за образуване на самостоятелно производство пред въззивната инстанция по чл.343 от НПК, само за особеното искане, поради което е и върнал делото на СНС за размяна на книгата и е прекратил образуването пред тях производство. От друга страна в Определение №485 от 13 или 14 юли 2020 г. /цифрово и словом са посочени различни дати/ се казва, че първия съд е осуетил изпращането на делото, което е пречило тяхното произнасяне. Трудно може да се съвмести едновременно и незабавно изготвяне на протокол, който не съдържа 1-2 страници, наред с това да се разменят книгата и спази 7-мо дневния срок и едновременно както сочи АСНС да се произнесе по особеното искане за спиране на незабавното изпълнение, но пък не можел, т.к. само за това въззивно производство няма как да го разгледа извън и другите възражения по същество в протеста.

Съдът намира, че общия извод на АСНС за липса на мотиви изобщо при предходното произнасяне, както и констатацията за липса на диспозитив по т.3 и годен акт в тази му част от 28.05.2020 г. на СНС /последното не попречило на АСНС да вземе отношение и по същество на непълния акт/ не представлява пречка отново да се занимае с констатираните съществени процесуални нарушения допуснати на досъдебната фаза – чл.248 т.3 от НПК.

Процесуалните нарушения могат да бъдат обсъдени в няколко аспекта:

Специализираната прокуратура на 24.04.20 г. издаде нова ЕЗА по отношение на подс. В.А. до Испанските власти, с искане за предаването му за данъчни престъпления. По делото са приложени, както посочената нова ЕЗА, така и 2 бр. Решения в инстанционен контрол на съда в Испания в тази връзка.

Следва да се отбележи, че в нито един момент настоящият съдебен състав не е изразил становище, че обективната липса на предаване за съдене на обв.В.А. и за данъчни престъпления видно от предходните решения на Испанския съд не се дължи на порок в издадената ЕЗА от 18.01.2019 г. или друг пропуск от Специализираната прокуратура, като това не променя факта, че към онзи момент липсва произнасяне от съда в тази посока. Безспорният факт обаче на предаването към този момент на В.А. по новата ЕЗА касателно данъчните престъпления /и липсата на годно предаване за тях преди внасяне на обв. акт в съда на 19.12.2019 г./, влече след себе си няколко обстоятелства, които заслужават внимание.

На досъдебна фаза в развилите се производства по чл.64 и чл.65 от НПК /с едно изключение от СНС/ състави на АСНС са излагали категорични аргументи за достатъчна и безспорна яснота, че обвиняемият /към онзи момент/ В.А. е предаден за съдене от испанските власти и за данъчни престъпления, въпреки че очевидно нямаше подобно произнасяне в решенията.

Липсата у първия съд на тази висота в класата на познание, му позволи да отправи запитване до съответния съд в Испания от където и постъпи отговор, който опроверга горното и от който е видно, че В.А. е бил предаден за съдене само за ОПГ и пране на пари.

От това обстоятелство произлезе и изпратената от СП в съдебна фаза на НОХД №4704/19г. на СНС, но по друго НЧД нова ЕЗА на 24.04.2020 г. към Испанските власти. Издаването на новата ЕЗА от СП е израз на волята й лицето да бъде обвинено и съдено и за данъчни престъпления. ЕЗА е издадена от прокурор, който има такова правомощие само по отношение на обвиняеми

лица, т.е. само във фазата на досъдебното производство. Решението на изпълняващата държава по издадена от прокурор ЕЗА предхожда законовото право на прокурора да предяви обвинение на лицето, за което е издадена ЕЗА, т.е. до този момент всички действия по предявяване на обвинение не поражда валидни правни последици. Това е така, защото решението на испанския съд дава възможност, считано от датата на влизането му в сила, подс.В.А. да бъде съден – т.е. привлечен като обвиняем и впоследствие предаден на съд по това обвинение.

Според разбиранията на настоящият разглеждащ делото съд подс.В.А. едва сега с новото произнасяне на съда в Испания е предаден за съдене и за данъчни престъпления. В общо действащия НПК, който се прилага в съдилищата на РБългария процесуалните норми действат само за напред. С други думи от една страна до този момент подс.В.А. не е следвало да бъде преследван, съден или задържан за тези деяния и да се обсъжда обосновано подозрение за тях.

От друга страна действието на процесуалните норми няма обратна сила, а е само за напред, поради което според разбиранията на закона от този съд, логично това влече след себе си, че следва да има ново привличане по отношение на подс. В.А. и за данъчни престъпления, т.к. такива до този момент не са съществували в правния мир по аргумент на чл.61 от ЗЕЕЗА и чл.27 от Рамковото решение. На този съд не му е известен начин „за предварително инкорпориране на обвинение, както и да се приеме за съществуващо и годно“ такова за което към онзи момент лицето А. не е бил предаден от Испания за съдене в България. Правно неиздържано според този съд би било да се приеме, че има годно привличане по обвинение за данъчни престъпления, тъй като към онзи момент обв.В.А. не е бил предаден за данъчни престъпления, поради което и не може да се приеме за годно със задна дата това процесуално действие. Със същата неяснота у този съд стои и въпроса как в съдебна фаза евентуално би могло при няколко обвинения срещу един подсъдим да се „спре производството „само“ за някои от тях“ и след като например са разпитани стотина свидетели и извършени и други процесуално следствени действия, тези обвинения отново да се „влеят“ към останалите за които се развива съдебното следствие. Последното съждение е във връзка със изразената неяснота на стр.16 във определение №485 на АСНС.

Обстоятелството на едва сега годно предаване от Испанските власти за съдене на В.А. и за данъчни престъпления е самостоятелно основание за връщане на делото на ДП, тъй като е свързано с ново повдигане на обвинение.

В ТР №2 от 07.10.2002 г. на ВКС се сочи, че НПК не съдържа определение на понятието за допуснато на предварителното производство съществено нарушение на процесуалните правила, а същите са разгледани през светлината на касационните основания за отмяна и връщане, при тогава действащият чл.352 ал.3 т.1 от НПК. В рамките на относителният им характер, се разграничават и „абсолютни“ нарушения, които винаги съставляват основание за връщане на делото в предходната процесуална фаза, защото не се осъществяват основни процесуални институти, предпоставящи условията за пълноценно и ефективно упражняване на правото на защита на съответните субекти. Като такива са посочени и неизвършването на процесуалните действия по повдигане и предявяване на обвинението. Наред с правата на обвиняемия, които трябва да се съобразяват от съда в решението се сочи, че следва да се

съобразяват и нарушенията на правата на съответните защитници, доколкото процесуалната им функция се свежда единствено до обслужване на интересите на обвиняемия.

Друго допуснато съществено процесуално нарушение на ДП според този съд е ограниченото право на обв. В.А. да даде обяснения. Видно от том 268 на ДП, стр.5-7 в протокол от 19.11.19 г. за разпит на обв. В.А. същият е заявил, че ще даде подробни обяснения, след като се запознае с материалите по делото. Нещо повече – в т.387 стр.89 – адв.И.В. е направил изрично искане подзащитният му обв.В.А. да даде обяснения, каквото е поискал и обективизирано в протокол от том 268.

В том 389 от ДП, стр.1-4 от 16.12.19 г. е налице Постановление за вземане отношение по направени искания и възражения в който е отбелязано на стр.3 относно искането за даване на обяснения от обв.В.А. че е неоснователно, т.к. „след предявяване десетки дни, той не се е възползвал от нея“. Протоколите за предявяване са от 27.11. до 10.12.19 г. След приключване изцяло със запознаване с материалите по делото, каквото е било и искането на обвиняемия, едва след това да даде обяснения - негово абсолютно право, съдът не констатира предоставена му такава възможност и трудно съзря „десетките дни“ при положение, че обвинителния акт е внесен в СНС на 19.12.19 г. когато е и образувано НОХдело №4704/19 г. по описа на съда. В тази връзка с още по-голям акцент стои въпроса за вида на материалите които са били предоставени за запознаване 260 тома във вид на копия и множеството възражения изрично направени, както от обвиняемите, така и от техните защитници. Многократно е изтъквано, както от обв.В.А., така и от защитникът му адв.И.В. /протокол от 03.12.19 г./, че в представените копия има множество несъответствия, липсващи протоколи, разлика между описаните и действителното съдържание на томове, което води до съмнение, че копията реално отразяват оригиналните следствени материали. Подобни искания са отбелязани и от останалите защитници на другите подсъдимии, респективно обвиняеми към онзи момент.

Основателно е и възражението на адв.К. досежно това, че на ДП по отношение на неговия подзащитен П.С. в постановлението за привличане липсва достатъчна индивидуализация на мястото на извършване на деянието, като е посочено само и „чужбина“, а едва в обвинителния акт е внесена някаква конкретика и е посочено Република Испания.

Ако съдебната фаза „изцяло ще замества или компенсира“ пороците на досъдебната, то тогава се обезсмисля съблюдаване на нарушените права на участниците в досъдебното производство.

Наред с горното съдът намира за основателни направените възражения и от всички останали защитници на подсъдимите по т. 3 на чл.248 ал.1 НПК, а именно, че на досъдебната фаза са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правата на всички обвиняеми.

Съдът намира, че е нарушено правото им на защита при предявяване на материалите, тъй като същите са били предявени в непълен обем, във вид на копия по-голямата част от тях, включително липсващи томове, страници и нечетливи такива. Законът не борави с термини като „част от материалите“ или „копия“, в противен случай следва извод за непредставяне на материалите. В чл.227 от НПК законодателят е посочил в ал.1, че след извършване на действията по чл.226 разследващият орган предявява разследването. Ал.8 „Разследването се предявява, като разследващият орган предоставя на явилите се лица всички материали по него

за проучване. На дали закона влага този смисъл в „копия, липсващи томове, страници и нечетливи такива/. Защита се организира именно въз основа на събраната доказателствена съвкупност. Безспорно рамката на обвинението се поставя с внесенния обвинителен акт и изложените в него факти. Именно поради това при годно предявяване по адекватен начин обвиняемото лице и неговия защитник може да организира и гарантира по най-добрия начин защитата, касателно фактите изложени в обвинителния акт. Ако това ще се случва изцяло само в съдебната фаза, то съдът намира че не са охранени в достатъчна степен правата на страните в досъдебната фаза, където прокурора има главна роля. Предявяване на материалите на ДП във вид на копия, липсващи томове и страници, и в недостатъчен срок, съобразен с фактическата сложност и обема на делото, в непълното на последния според този състав влече след себе си извод за липса на предявяване по смисъла, вложен на закона. Не представлява предявяване на материалите от разследването и предоставянето за запознаване с незаверени копия, т.к. те нямат изначало никаква доказателствена тежест. В конкретния случай е трудно дори да се установи идентичност между копията и оригиналите и между обема на предявените материали и тези представени в съда. Обстоятелството, че едно процесуално нарушение евентуално може да бъде поправено в следващ етап на производството, не означава, че то не е довело до накърняване на права. Законът определя като основание за връщане на делото критерия „отстранимост“ на допуснатото процесуално нарушение, а не поначало възможност за „компенсиране на нарушението“ в съдебната фаза. Обратното разбиране означава, че нормата за предявяване на разследването няма императивен характер.

Решение С 612/2015 г. на Съда в Люксембург се позовава на Директива 2012/13/ЕС относно общите минимални стандарти за информацията, която трябва да се предостави на обвиняемите лица и правото на достъп до доказателствените материали. В чл.7 §2 и §3 от Директивата се предвижда, че на заподозрените лица или обвиняемите или на техните адвокати се предоставя достъп най-малко до всички доказателствени материали, независимо дали са в полза на заподозрения или обвиняемия или в подкрепа на обвинението, с които разполагат компетентните органи, като достъпът се предоставя своевременно, за да може да се упражни ефективно правото на защита, но не по-късно от момента на внасяне на обвинението в съда. В случай, че компетентните органи съберат нови доказателствени материали, своевременно се предоставя достъп до тях, така че да могат да бъдат взети предвид“. Следва да се подчертае обаче, че Директивата утвърждава минималните стандарти за информация. Тя не ограничава законодателя да предвиди и по-високи стандарти от предвидените в нея. Директивата не може да се ползва за игнориране на националното законодателство, ако то гарантира правото на защита в по-висока степен.

На 19 декември 2019 г. делото беше внесено в СНС от 1 до 260 том в вид на копия и от 260 до 390 – в оригинал, което доведе след определянето на съдията докладчик до разпореждането му да се „окомплектова“ делото, доколкото е възможно в пълен обем оригинали, тъй като почти по същото време от ВКС томове от 1 до 260 бяха изпратени след произнасяне по обезпечително искане, касателно един от обвиняемите в процеса.

На следващо място следва да се отбележи, че обвинителният акт поставя рамката по която се преценяват твърденията на прокуратурата. Задължение на прокуратурата е да посочи ясно фактите, на които се базира обвинението. В чл.246 от НПК законодателят е посочил необходимите реквизити на акта – времето, мястото и начина на извършване на

престъплението. Непосочването на ясни факти базиращи се на материалите по делото ограничава правото на всеки един от обвиняемите да организира по най-адекватен начин защитата си. Както бе посочено по-горе съгласно Тълкувателно решение №2/2002 г. на ВКС липсата на годно предявяване води до нарушено право на защита на обвиняемите и представлява съществено процесуално нарушение, което налага прекратяване и връщане на делото на досъдебната фаза за отстраняването му.

Съдът намира, че липсва ясна конкретика за начина на извършване и ролята на всеки един от обвиняемите по чл. 321 НК. Липсват факти обективиращи участието и конкретните действия на всеки един от подсъдимите. В обвинителния акт следва да бъдат посочени конкретните такива, обективиращи участие в ОПГ на всеки един от подсъдимите, както и пълно описание на начина на извършване и на другите престъпления.

При така изложеното съдът намира, че на основание чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК съдебното производство следва да бъде прекратено и делото да бъде върнато на прокурора съгласно изложените по-горе доводи за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА съдебната фаза на наказателното производство по НОХД №4704/2019 г. по описа на СНС.

ВРЪЩА делото на Специализираната прокуратура за отстраняване на констатираните и посочени по-горе допуснати отстраними процесуални нарушения.

Определението по т.3 подлежи на обжалване и протестиране в седмодневен срок от днес пред АСНС.

По т. 6 съдът счита следното:

Досежно мерките за неотклонение на подсъдимите В.А. и М.А. и двамата със мярка „Задържане под стража“ намира за необходимо да отбележи следното: Върховния касационен съд в практиката си многократно е приемал, че при произнасянето си във връзка с мярката за неотклонение „Задържане по стража“ съдът трябва да отчита опасностите посочени в чл.63 ал.1 от НПК и целите отразени в чл.57 от НПК. При преценката си съдът е длъжен да отчита единствено реалното съществуване на посочените опасности, като прави извод за наличието им въз основа на събраните към момента на произнасяне доказателства в конкретното производство и процесуалното поведение на привлеченото към наказателна отговорност лице.

Мерките за неотклонение представляват законово регламентирани мерки за процесуална принуда, които съобразно нормата на чл.57 НПК се налагат с цел да бъде осигурено нормалното протичане и довършване на развиващото се наказателно производство.

След внасянето на обвинителният акт в съда и образуване на делото и след запознаване с него от съдията-докладчик, логично би било да се приеме, че най-добре запознат и преценяващ коя е най-адекватната мярка за неотклонение в съдебна фаза е именно съдът пред който стои за разглеждане делото по същество. Презумира се, че именно той би могъл да прецени и коя МН

би обезпечила най-добре своевременното и нормално приключване на процеса пред него. Законът категорично разграничава предпоставките които обуславят съответната мярка и тези въз основа на които се постановява краен съдебен акт. В нито един момент между двете не следва да се поставя знак на равенство или да се считат за равнозначни. Излишната неоправдана репресия или пък неоснователно смекчаване в обратна посока, особено преди произнасяне по същество на казуса, не е в полза нито по конкретно дело, още по-малко в полза на правото.

Както многократно този съд е отбелязвал при произнасяне в съдебна фаза по МН било по чл.270, било по т.6 на чл.248 от НПК следва да се балансира при изложението относно обоснованото подозрение за съпричастност на конкретно подсъдим лице. Това е така защото при изискуемият се анализ следва да се има предвид, че пред същия съд стои за разглеждане на делото по същество, доколкото не би се поставил в ситуация на отвод.

По отношение на подс. В.К.А. на този етап съдът намира, за резонно обоснованото предположение да стои на внимание само досежно обвинението за ОПГ и пране на пари, с оглед изложените по-горе доводи по т.3 от мотивната част на настоящото и досежно които в предходни такива за тях не са внесени съмнения.

На подсъдимият В.А. на 05.05.2019 г. с определение по НЧД №1754/2019г състав на СпНС му е взел мярка за неотклонение "задържане под стража", която продължава и към настоящият момент. След почти една година и три месеца задържане, от които седем в съдебна фаза, без да е преминало все още разпоредителното заседание и започнало същинското съдебно следствие съдът намира, че предпоставката - опасност от укриване, не е със същия интензитет какъвто е бил към първоначалното определяне на мярката. Не със същия интензитет стои и въпроса за тежестта на повдигнатите обвинения, т.к. това се преценява в началната фаза на процеса. Безспорен факт по делото е, че той е обявяван за ОДИ, когато се е намирал извън територията на Република България и му е било известно, че срещу него има образувано наказателно производство, който факт е относими и към подс.М.А. Това обаче не следва да се третира до края на процеса с една и съща сила, без да се отчитат другите предпоставки, както и продължителността на времето на задържане. Времето е данна, която на този етап наред с новата ЕЗА и произтеклите въз основа на нея Решения на Испанските власти, са обстоятелства които са претърпели някакво развитие. Именно заради това и преценката на целите обуславящи МН, горепосочените се разглеждат с различна тежест в начален и последващ момент. Опасността от извършване на престъпление, се базира на заключението на съдебно-техническата експертиза и данни извлечени от мобилните телефони. Няма пречка, /какъвто е и настоящият случай/ в духа на ЗИНЗС при наличие на заболяване, налагащо постоянна медицинска грижа, лишеният от свобода, респективно задържаният да бъде хоспитализиран, включително за един по-продължителен период от време, каквото е и едно от задълженията на съда да охранява правата на страните и участниците в процеса. Осъществяването на целите по чл. 57 от НПК, наличните опасности от укриване и извършване на престъпление, но с намален интензитет могат да бъдат преодолени на този етап и с по-лека мярка за неотклонение. Решаващият съд има суверенна свобода на действие и правомощие за вземане на самостоятелно решение както при правораздаването, така и относно изменение на прилаганите мерки за процесуална принуда.

Мярката за неотклонение „Домашен арест“ се налага при същите предпоставки които определят и най-тежката такава „Задържане под стража“ и също е достатъчно ограничителна. Съдът обаче счита, че с оглед изминалия продължителен период от време – 1 година и 3 месеца, вида и естеството на обвиненията, редуцията им съгласно изложеното по т.3 на този етап, продължаващата невъзможност да започне същинското разглеждане на делото, стоящо извън „неправомерно“ поведение както от подс.В.А., така и от подс.М.А., счита че мярката на подс. В.А. следва да бъде изменена от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, която мярка да изтърпява на адрес: [...]

Постановява прилагането на електронно наблюдение, чрез гривна при изпълнение на тази мярка за неотклонение по отношение на подс. В.К.А.

Не постановява незабавно освобождаване на В.К.А..

Относно мярката за неотклонение „Задържане под стража“ на подс. М.А.:

Подсъдимата А. е задържана на 31.05.2019 година в Република България с най-тежката мярка за неотклонение в производство по реда на чл. 64 от НПК, която продължава и към настоящият момент /с фактическо прекъсване/изменение от около един месец и половина/. Срокът на задържането следва да бъде обект на внимание и обсъждане във всяко едно произнасяне по мерките за неотклонение независимо, че след внасяне на обвинителен акт този срок условно не стои като ограничение, той не може да бъде самоцел и абстрактно понятие, а следва да е съобразен с опасностите по чл.63 ал.1 НПК, до колко те продължават реално да съществуват и целите по чл.57 от НПК.

С риск да се счете за проява на не добър професионализъм, но в аспекта на задоволяване на обществения интерес и предоставяната множество общодостъпна информация от Специализираната прокуратура, при аналогичен процес в СНС, условно наречен „Б“, дори при по-широка палитра на обвинения, на единият от семейство обвиняеми, СП му измени мярката за неотклонение от „Задържане под стража“ в най-леката предвидена в закона още преди внасяне на обвинителния акт в съда, т.е. по-малко от 8 месеца. Въпреки, че континенталното право не борави с термина „прецедент“, за разлика от англо-саксонската правна система, то по принцип като цяло следва да има някаква предвидимост и баланс, разбира се съобразен с наличната конкретика по всеки отделен казус.

Досежно обосновано подозрение за съпричастност на подс.М.А. към вменените ѝ обвинения, в предходни произнасяния, са изложени доводи за наличие на същото, в което не са наведени съмнения. В тази връзка съдът многократно е отбелязвал становището си относно доводите за обоснованото предположение в производство по чл. 270 НПК или по т. 6 на чл.248 НПК, когато пред същия съд стои за разглеждане делото по същество.

Относно опасността от укриване, съдът намира, че към настоящият момент същата не е реална независимо първоначалните базисни данни за укриване и обявяване за ОДИ. Този извод се следва от обективните данни, че след незабавното ѝ освобождаване от залата в съдебно заседание на 28.05.2020г. и продължилият реално „Домашен арест“ от месец и половина по никакъв начин подс.М.А. не е осуетила или нарушила последния, което преодолява първоначално обсъдените предпоставки в производствата по чл.64 и 65 от НПК. От

доказателствените източници по делото за налична кореспонденция между подсъдимата А. с други лица в процеса, навеждат на извод, макар и с намалял интензитет към опасност от извършване на престъпление. В тази връзка е отчетен и „начина“ на запознаване със материали от делото в период, когато е била извън страната и обявена за ОДИ, като се съобрази и момента на предявяване постановлението за привличане, времето съгласно заключението на СТЕ и данните от телефона.

Налице са нови обстоятелства, различни от обсъдените при предходното произнасяне на съда, извън прекратяване и връщане на делото на СП, за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения. Това е липсата на опасност от укриване, която се извежда от обективните данни - времето през което подс.А. реално търпеше мярка за неотклонение „Домашен арест“ няма данни да е нарушила същата или друго неправомерно поведение.

С оглед изминалият повече от една година и два месеца срок на задържане, и като отчете реалните, а не хипотетични опасности по чл.63 ал.1 от НПК, вида и характера на обвиненията, здравословното ѝ състояние и целите на мерките визирани в чл.57 НПК, счита че най-тежката репресивна мярка за неотклонение „Задържане под стража“ следва да бъде изменена в „Домашен арест“, която мярка е достатъчно ограничителна. В допълнително ограничение се явява и другата мярка за процесуална принуда – „Забрана за напускане пределите на Република България“, последното относимо и за подс. В.А.

Съгласно гореизложеното съдът намира, че по отношение на подс. М.А. следва да бъде изменена МН от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, която да се търпи на адрес: [...], като не намира за необходимо с оглед обективните данни и конкретика да постановява по отношение на нея, мярката да се контролира, чрез устройство за електронно наблюдение. Не всяко изменение на мярка в „домашен арест“ влече след себе си задължително поставяне на такова устройство. Само по себе си евентуалното му постановяване трябва да е обвързано от налагащи го предпоставки, каквито липсват в конкретния случай досежно подсъдимата А., а не самоцелно определяне при всяко изменение.

Постановява по отношение на подс. М.Л.А. незабавно освобождаване, освен ако не се задържа на друго основание.

Касателно исканията на останалите защитници адв.К., Ш., Н., М., Т. и П за изменение на размера на търпените към този момент мерки за неотклонение „Парична гаранция“ или по-лека мярка за всеки един от подзащитните им, съдът ги намира за неоснователни на този етап, поради което и същите следва да останат без уважение.

Намира за неоснователно и искането на адв. М.Т. досежно вдигането на мярката за процесуална принуда - забрана на подзащитния ѝ В.В.А. за напускане пределите на Р България.

Водим от горното

СЪДЪТ ОПРЕДЕЛИ

ИЗМЕНЯ мярката за неотклонение на подс. В.К.А. от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, която мярка бъде търпяна на адрес: [...]

Постановява прилагането на електронно наблюдение, чрез гривна при изпълнение на тази мярка за неотклонение по отношение на подс. В.К.А.

НЕ ПОСТАНОВЯВА незабавно освобождаване на В.К.А.

ИЗМЕНЯ мярката за неотклонение на подсъдимата М.Л.А. от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, която мярка бъде търпяна на адрес:[...]

ПОСТАНОВЯВА по отношение на подс. М.Л.А. незабавно освобождаване, освен ако не се задържа на друго основание.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на останалите защитници за изменение размера на определените МН „Парична гаранция“, като бъде намален или определяне на друга по-лека мярка досежно всеки един от подзащитните им, както и искането за вдигане на забраната за напускане пределите на Република България по отношение на подс.В.В.А.

ОПРЕДЕЛЕНИЯТА по мерките за неотклонения подлежат на обжалване и протест в 7-дневен срок от днес пред АСНС.

Извън горното съдът намира за необходимо да отбележи, че т. 6 на чл.248 НПК касае всички мерки за процесуална принуда, в това число и по чл.72 от НПК.

В тази връзка и на този етап настоящият съдебен състав не може да вземе служебно отношение към „неприключилото производство“ по чл.72 НПК касателно подс.П.Г.С. Това е така защото след „прехвърляне“ на висящото, разглеждано, но не приключило на три инстанции производство, то е „влято“ в настоящото дело, т.к. има вече образувана съдебна фаза.

СП още през м.юни 2019 г. във досъдебна фаза на производството е внесла искане по чл.72 НПК за обв.С. пред СНС, за което има образувано НЧД. Докато същото се е движело и са се произнасяли съдилища в три инстанции, междувременно е внесен обвинителния акт от СП и делото е влязло в съдебна фаза.

За разлика от ДП, където произнасянията по искания по чл.72 НПК са в закрито заседание, с оглед особеността на производството, то в съдебна това се случва в открити заседания. За целта обаче, съдът следва да е наясно дали прокуратурата след повече от една година има правен интерес от внесеното искане през юни 2019 г. и в същия му вид и обем. Едва след заявено в тази връзка, съдът може да вземе отношение.

В заключение този съд намира за необходимо към днешна дата да цитира, казаното от един юрист, доцент и преподавател, преди да си отиде от този свят: „Пазете правото! Включително и от Закона! , както и извън горното да припомни на присъстващите в залата и магистратите като цяло разпоредбата на чл.155 от ЗСВ – „Всеки съдия при първоначално встъпване в длъжност полага следната клетва: „Заклевам се в името на народа да прилагам точно конституцията и законите на Република България, да изпълнявам задълженията си по съвест и вътрешно убеждение, да бъда безпристрастен, обективен и справедлив, да допринасям за издигане престижа на професията, да пазя тайната на съвещанието, като винаги помня, че за всичко отговарям пред закона. Заклех се!“

Съдебното заседание приключи в 17:25 часа.